

உயிர், மெய், குற்றுகரவீற்றுப் புணர் மொழிகள்

The Confluence of Words: Vowel, Consonant, and KuRRugaRam Endings

முனைவர் அ. ஆத்தீஸ்வரி,

இணைப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, மதுரைக் கல்லூரி (தன்னாட்சி), மதுரை

Dr.A. Atheeswari,

Associate Professor, Department of Tamil, The Madura College(Autonomous), Madurai

Email: sumasumathi930@gmail.com ORCID: <https://orcid.org/0009-0007-6523-5678>

Abstract:

The development of a language is based on the development of the literature and grammars that emerged in that language. Grammars teach grammatical rules to speak and write a language without errors. Language is a combination of letters. Language development is intrinsically linked to the evolution of its literature and grammar, with grammar teaching the rules for error-free speech and writing. Language is fundamentally a combination of letters, a process structured as punarcci (sandhi). This sandhi is crucial for a language's origin and growth, where letters are specifically identified as the final letter of the preceding word and the initial letter of the succeeding word.

Keywords: Language, Grammars, Literature

ஆய்வுச் சுருக்கம்:

மனித குலத்தின் மிகச் சிறந்த கண்டுபிடிப்பு எதுவென்றால், அது மொழிதான். மொழியின் ஆழத்தையும், அதன் செழுமையையும் நிர்ணயிக்கும் மூன்று அடிப்படைக் கொள்கைகளை விளக்கும் ஒரு தத்துவச் சிந்தனையை நாம் இங்கே தமிழ்ச்சொற்கள் இழைந்தோடக் காணலாம், மொழியின் வளர்ச்சியானது அதன் இலக்கிய, இலக்கண வளர்ச்சியுடன் பின்னிப் பிணைந்துள்ளது. இலக்கணங்கள் மொழியைப் பிழையின்றிப் பேசவும் எழுதவும் விதிமுறைகளைக் கற்பிக்கின்றன. மொழி என்பது எழுத்துக்களின் சேர்க்கையாகும், இச்சேர்க்கையானது புணர்ச்சி என கட்டமைக்கப்படுகிறது. ஒரு மொழியின் தோற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் புணர்ச்சி நிலையே அடிப்படையாக அமைகிறது. எனவே, புணர்ச்சியில் எழுத்துக்கள் நிலைமொழியின் இறுதி எழுத்தாகவும், வருமொழியின் முதல் எழுத்தாகவும் சுட்டப்படுகின்றன.

திறவுச்சொற்கள்: மொழி, புணர்ச்சி நிலை

உயிர், மெய், குற்றுகரவீற்றுப் புணர் மொழிகள்

மொழியின் வளர்ச்சியானது அம்மொழியில் தோன்றிய இலக்கிய, இலக்கணங்களின் வளர்ச்சி நிலையினை அடியொற்றியதாகவே உள்ளது. இலக்கணங்கள் மொழியினைப் பிழையின்றிப் பேசவும் எழுதவும் இலக்கண விதிமுறைகளைக் கற்பிக்கின்றன. மொழி என்பது எழுத்துக்களின் சேர்க்கையாகும். இச்சேர்க்கையானது புணர்ச்சி எனக் கட்டமைக்கப்படுகிறது. மொழியானது தோற்றம் பெறுவதற்கும் வளர்ச்சியடைவதற்கும் புணர்ச்சிநிலையானது அடிப்படையாக அமைகிறது. எனவே புணர்ச்சியில்

எழுத்துக்கள் என்பன நிலைமொழி இறுதி எழுத்தாகவும் வருமொழி முதல் எழுத்தாகவும் சுட்டப்படுகின்றன.

புணர்மொழிகள்

மொழிகளின் புணர்நிலைகளை உணர்த்த விழைந்த தொல்காப்பியர், அதற்கு முன்பாக மொழிக்கு முதலிலும், இறுதியிலும் வரும் எழுத்துக்களை நிரல்படுத்துகிறார். எனவே புணர்மொழிகளின் இயல்புநிலைகளைச் சுட்டுவதற்கு முன்பே மொழிக்கு முன்னும் இறுதியிலும் வரும் எழுத்துக்களை விளக்கியுரைத்துத் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

“முன்று தலையிட்ட முப்பதிற் றெழுத்தின்

இரண்டு தலையிட்ட முதலா இருபஃது

அறுநான் கீற்றொடு நெடுநின் றியலும்

எல்லா மொழிக்கும் இறுதியும் முதலும்

மெய்யே யுயிரென்று ஆயி ரியல்” 1

மெய்யும் உயிருமாகிய இரண்டு இயல்பிணையுடையனவாகிய எழுத்துக்கள் மொழிக்கு முதலிலும் இறுதியிலும் வரும் என இதனால் உணர்த்தப்படுகிறது.

“உயிரீறு சொல்முன் உயிர் வரு வழியும்

உயிரீறு சொல்முன் மெய்வரு வழியும்

மெய்யீறு சொல்முன் உயிர்வரு வழியும்

மெய்யீறு சொல்முன் மெய்வரு வழியுமென்று

இவ்வென அறியக் கிளக்குங் காலை

ஆயிரியல் புணர்நிலைச் சுட்டே” 2

என நிறுத்த சொல்லிணையும் அதன் பொருண்மையைக் குறித்து வரும் சொல்லுமாகிய இரண்டு இயல்பிணையுடைய புணர் மொழியானது விளக்கப்படுகிறது.

புணர்தலின் அடிப்படைகள்

புணரியல் என்ற சொல்லானது எழுத்துக்கள் தம்மில் தாம் புணரும் இயல்பினை விரித்துக் கூறுவதாக அமைகிறது. அதாவது நிலைமொழியிறுதியில் உள்ள எழுத்தும் வருமொழி முதலில் உள்ள எழுத்தும் புணரியலில் எழுத்துக்கள் என்ற பான்மையில் அடங்குகின்றன. அவ்வகையில் நின்றசொல், வருஞ்சொல் இவ்விரண்டு சொற்களும் தம்முள் தொடர்கின்ற போது முதலில் நிற்பதாகிய நிலைமொழியிறுதியில் உள்ள எழுத்தும் வருமொழி முதலில் உள்ள எழுத்தும் ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து வருகின்றபோது அவற்றுக்கு ஏற்படும் இயல்புகளை விரித்துரைப்பது புணரியல் எனப்படுகிறது.

நிறுத்த சொல் என்பது நிலை மொழி எனவும் குறித்து வரும் சொல் என்பது வருமொழி எனவும் கொள்ளப்படுகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியர், நிறுத்த சொல்லினது ஈறாகின்ற எழுத்து (நிலைமொழி) குறித்து வருகின்ற சொல்லினது முதல் (வருமொழி) பொருந்தி இயைந்து வருவதைப் புணரியலின் அடிப்படையாக விளக்குகிறார். மேலும் புணர்தலின் இயல்பினை,

“நிறுத்த சொல்லின் ஈறா கெழுத்தொடு

குறித்துவரு கிளவி முதலெழுத் தியையப்

பெயரொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்

பெயரொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்

தொழிலாடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்

முன்றே திரிபிடன் ஒன்றே இயல்பென

ஆங்கந் நான்கே மொழிபுணர் இயல்பே” 3

எனப் பெயரோடு பெயரும், பெயரோடு வினையும், வினையோடு பெயரும், வினையோடு வினையுமாகப் புணர்ந்து, மூவகைத் திரிபுகளையும் ஒன்றாக்கிய இயல்பினைக் கொண்ட நான்குநிலைகளை உடையதாக மொழிகள் தம்மிற் புணரும் இயல்பானது குறிப்பிடப்படுகிறது.

உயிரீற்றுப் புணர்மொழிகள்:

உயிரெழுத்துக்களை ஈறாக உடைய சொற்கள் வன்கணத்தோடும் சிறுபான்மை பிறகணத்தோடும் மயங்கிப் புணரும் போது அப்புணர்நிலையானது பல்வேறு நிலைகளில் அமைகிறது.

அகர ஈற்றுப் பெயர்கள் அல்வழிப் புணர்நிலையில் க,ச,த,ப இவற்றை முதல் மொழியாகக் கொண்டு புணரும் போது தத்தமக்குப் பொருந்திய ஒற்றுக்களையே பெறுகின்றன.

❖ விள + தீது = விளத்தீது

(அ)

❖ மக + பெரிது = மகப்பெரிது

(அ)

இகர, ஈகார, ஐகார உயிர்களின் முன் யகரமும், அகர, ஆகார, உகர, ஊகார ஓகர, ஔகார உயிர்களின் முன் வகரமும் ஏகார உயிர் முன் யகரமும் வகரமும் ஆகிய இரண்டும் உயிர் முதல் மொழியாக வரும்போது தோன்றும் என்பது குறிப்பிடப்படுகிறது.

❖ மணி + அழகிது = மணியழகிது (யகரம்)

❖ பூ + எல்லாம் = பூவெல்லாம் (வகரம்)

❖ சே + அடி = சேயடி, சேவடி (யகரம், வகரம்)

குற்றியலுகரமான "உகரம்" நிலைமொழியில் நிற்க வருமொழியில் உயிர் முதல் மொழியாக வந்தால் தனக்கிடமாகிய மெய்யினை விட்டுக் கெடுகிறது. யகரம் முதல் மொழியாக வந்தால் இகரமாகத் திரிகிறது.

❖ நாகு + அரிது = நாகரிது (உயிர்வர உகரம் கெட்டது)

❖ நாகு + யாது = நாகியாது (உகரம் இகரமாகத் திரிந்தது)

அகரம் முதல் ஓகாரம் வரை உள்ள உயிரீறுகள் இயல்பாகவும், விகாரப்பட்டும், வல்லெழுத்து சாரியைப் பெற்றும், மிக்குத் தோன்றுவதாகவும் புணரியலில் கட்டமைக்கப்படுகிறது.

❖ செல்க + குதிரை = செல்க குதிரை

(அகர ஈறு இயல்பானது)

❖ நிலா + கொண்டான் = நிலாத்துக் கொண்டான்

(ஆகர ஈறு அத்துச்சாரியைப்பெற்றது)

❖ உதி + கோடு = உதிங்கோடு

(இகர ஈறு மெல்லெழுத்துப் பெற்றது)

❖ ஈ + கால் = ஈக்கால்

(ஈகார ஈறு வல்லெழுத்துப் பெற்றது)

❖ கடு + காய் = கடுக்காய்

(உகர ஈறு வல்லெழுத்துப் பெற்றது)

❖ ஆடு + கை = ஆடுவின்மை

(ஊகார ஈறு இன்சாரியைப் பெற்றது)

❖ யானேள + கொண்டேன் = யானேள கொண்டேன்

(எகர ஈறு இயல்பாக வந்தது)

❖ சே + கடிது = சேக்கடிது

(ஏகார ஈறு வல்லெழுத்துப் பெற்றது)

❖ மழை + கொண்டான் = மழையத்துக்கொண்டான்

(ஐகார ஈறு அத்துச்சாரியைப் பெற்றது)

❖ ஒஓ + கொண்டாய் = ஒஓகொண்டாய்

(ஓகார ஈறு இயல்பாய் வந்தது)

❖ கோ + கை = கோஒன்மை

(ஓகார ஈறு ஒன்சாரியைப் பெற்றது)

❖ கௌவு + கடிது = கௌவுக்கடிது

(ஔகார ஈறு வல்லெழுத்துப் பெற்றது)

மெய்யீற்றுப் புணர்மொழிகள்:

நிலைமொழி ஈற்றில் மெய்யீறுகள் (புள்ளியீறுகள்) நிற்க வருமொழி முதலில் வன்கணமும் சிறுபான்மை பிற கணங்களும் மயங்கிப் புணரும் இயல்பினை உடையது மெய்யீற்றுப் புணர்மொழிகள். இவை மெய்யீறுகளின் புணர்ச்சி இலக்கணத்தைச் சுட்டி நிற்கின்றன. நிலைமொழி ஈற்றில் நின்ற மெய்யின் மீது வருமொழி முதலில் உள்ள உயிர்கள் வந்து ஒன்றுபட்டு இணங்கி நிற்பது இயல்புப் புணர்ச்சியின் தன்மையினைப் பெறுகின்றன.

மன்றல் + அழகு = மன்றலழகு

கல் + எறிந்தான் = கல்லெறிந்தான்

-- இயல்பாக வந்தன

குற்றெழுத்தின் அடுத்துவரும் மெய்யானது நிலை மொழி ஈறாக நிற்க, வருமொழியில் உயிர்வரின் அவ்உயிரானது இரட்டித்து நிற்கின்றது.

கண் + அழகிது = கண்ணழகிது

பொன் + உரல் = பொன்னுரல்

--ஒற்று இரட்டித்தன

தொழில் பெயர்களும் ஏவல் வினைகளும் ஞ, ண, ந, ம, ல, வ, ள, ன என்னும் எட்டு மெய்களை நிலைமொழியில் இறுதியாகக் கொண்டு புணரும் இடத்து 'உகரச்சாரியையானது' அவ்விடத்துப் பொருந்தித் தோன்றுகின்றது.

உரிஞ் + கடிது = உரிஞுக்கடிது

உரிஞ் + கொற்றா = உரிஞுக்கொற்றா

என 'ஞ' முதலிய மெய்யீற்றுத் தொழில்நிலைப்பெயரும்,

உண் + சிறிது = உண்ணுச்சிறிது

உண் + சாத்தா = உண்ணுச்சாத்தா

ஏவல் வினைகளும் உகரம் பெற்று வருவது புலனாகின்றது.

"ணகார இறுதி வல்லெழுத் தியையின்

டகார மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே " 4

“ணனவல் லினம்வரட் உறவும் பிறவரின்

இயல்பு மாகும் வேற்றுமைக் கல்வழிக்

கணைத்துமெய் வரினு மியல்பா கும்மே" 5

இவ்வாறு ணகார, ணகாரங்கள் நிலைமொழியில் நிற்க, வருமொழியில் வன்கணம் வந்தால் டகரமும் நகரமும், வருமொழியில் மென்கணமும் இடைக்கணமும் வந்தால் இயல்பாகவும் புணரும் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

❖ மண் + குடம் = மட்குடம்

❖ பொன் + தமிழ் = பொற்றமிழ்

❖ மண் + ஞாற்சி = மண்ஞாற்சி

- டகரம், நகரம், ணகரம் பெற்றன

❖ பொன் + ஞாற்சி = பொன்ஞாற்சி

❖ மண் + வன்மை = மண்வன்மை

❖ பொன் + வன்மை = பொன்வன்மை

- இயல்பாய் வந்தன

மேலும் யகர. ரகர. முகர. முகர ஈறுகள் நிலைமொழிகளில் நிற்க வருமொழியில் க. ச. த. பக்கள் வந்தால்.

❖ அல்வழிப் புணர்ச்சியில்

இயல்பாதல்

பேய் + பூதம் = பேய்பூதம்

நீர் +கானல் = நீர்கானல்

இகழ் +புகழ் = இகழ்புகழ்

என்பது விதியாகும்.

மிகுதல்

வேய் + தோள் = வேய்த்தோள்

கார் + குழல் = கார்க்குழல்

காழ் +படிவம் = காழ்ப்படிவம்

லகர, ளகர மெய்கள் நிலைமொழி ஈறாய் நிற்க வருமொழியாய் வல்லெழுத்துக்கள் வருமிடத்து வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் நகார. டகார மெய்களும் அல்வழிப்புணர்ச்சியில் இவ்விரண்டு மெய்களுடனே உறழ்வாகும் தன்மையும் உடையனவாய்ப் புணர்மொழியானது அமைகிறது. மேலும் வேற்றுமை, அல்வழி இரு நிலைகளிலும் மெல்லினம் வந்தால் ணகார, ணகார மெய்களும் இடையினம் வந்தால் இயல்பாகவும் அமையும் என்பதும் இதனால் பெறப்படுகிறது.

- ❖ பல் + குறை = பற்குறை
- ❖ வாள் + குறை = வாட்குறை

வேற்றுமையில் றகர, டகரங்களாய் வந்தன

- ❖ பல் + குறிது = பல்குறிது. பற்குறிது
- ❖ வாள் + குறிது = வாஸ்குறிது, வாட்குறிது

அல்வழியில் இயல்பாய், உறழ்ந்தும் வந்தன

- ❖ கல் + மாண்டது = கன்மாண்டது
- ❖ முள் + மாட்சி = முண்மாட்சி

இருவழியும் னகர, ணகரமாய்த் திரிந்தன

- ❖ கல் + யாது = கல்யாது
- ❖ முள் + யாப்பு = முள்யாப்பு

இருவழியும் இடையினம் வர இயல்பாயின

குற்றியலுகரப் புணர்மொழிகள்:

குற்றியலுகர ஈறுகள் பொருட் பெயர், அளப்புப் பெயர். எண்ணுப் பெயர் என்னும் இவற்றின் அடிப்படையில் வருமொழியோடு புணரும் இயல்பினை உடைத்தாய் அமையும் என இலக்கண வரையறை கூறப்படுகிறது.

- ❖ வண்டு +கால் = வண்டின் கால் (இன்சாரியைப் பெற்றது)
- ❖ ஒன்று +காயம் = ஒன்றன் காயம் (அன்சாரியைப் பெற்றது)

பத்து என்னும் எண்ணுப் பெயர் நிலை மொழியில் நிற்க, குற்றுகர எண்ணுப் பெயர்களுள் ஒன்று முதலாக எட்டு என்பது வரை உள்ள எல்லா எண்ணுப் பெயர்களும் வருமொழியாய் வருகின்ற போது அப்பத்து என்னும் சொல்லில் உள்ள குற்றியலுகரம் தான் ஏறி நின்ற மெய்யொடும் கெட்டு முடியும் என்று கூறப்படுகிறது.

“ ஒன்று முத லொன்பான் இறுதி முன்னர்

நின்ற பத்த னொற்றுக்கெட ஆய்தம்

வந்திடை நிலையும் இயற்கைத் தென்ப

கூறிய இயற்கைக் குற்றிய லுகரம்

ஆற னிறுதி அல்வழி யான” 6

ஒன்று முதலாக ஒன்பது ஈறாகச் சொல்லப்படுகின்ற எண்ணுப் பெயர்கள் நிலைமொழியாய் நிற்க, வருமொழியாக நின்ற 'பத்து' என்னும் சொல்லினது 'தகர' ஒற்றுக் கெட, ஆய்தமானது வந்து இடையில் நிலைபெறும் இயல்புடைத்தாகும் என எண்ணுப் பெயரோடு பத்து புணரும் முறைமையினை இந்நூற்பா விளக்கி நிற்கிறது.

மேலும் நூறு என்னும் எண்ணுப் பெயருடன் அளப்புப் பெயரும் நிறைப்பெயரும் புணருமிடத்து, அவ்விடத்துக் குற்றியலுகரம் கெடாமையும் வல்லெழுத்து மிகும் இயல்பு உடையதாகவும் புணர்ச்சியானது அமையப் பெறுகிறது.

❖ நூறு + கலம் = நூற்றுக்கலம்

❖ நூறு + சாடி = நூற்றுச்சாடி

புணரியல் மொழிகள் ஈற்றுச் சொல். வருஞ்சொல் என்னும் அடிப்படையில் பெறுகின்ற.அடைகின்ற மாற்றங்களை இலக்கண நூலோர் தொகை வகையாக வரையறுத்து மொழிகின்றனர். அவ்வகையில் மேலும் "புணர்க்கப்படா மொழிகள்" எனச் சிலவற்றையும் எடுத்துரைத்து அதற்கும் இலக்கணம் கூறப்படுவது தமிழ்மொழியின் ஏற்றத்திற்கு வளர்ச்சிக் காரணமாய் அமைகிறது.

குறிப்புகள்

1. தொல்காப்பியம்,புணரியல் : 1
2. தொல்காப்பியம்,புணரியல் : 5
3. தொல்காப்பியம்,புணரியல் : 6
4. தொல்காப்பியம்,புள்ளிமயங்கியல் : 7
5. நன்னூல் : 391
6. தொல்காப்பியம்,குற்றியலுகரப்புணரியல் : 7

References:

1. Tholkappiyam, Chapter on Combinations (Punariyal): 1
2. Tholkappiyam, Chapter on Combinations (Punariyal): 5
3. Tholkappiyam, Chapter on Combinations (Punariyal): 6
4. Tholkappiyam, Chapter on Consonant Combinations (Pullimayangiyal): 7
5. Nannool: 391
6. Tholkappiyam, Chapter on the Combination of Kutriyalukaram (Shortened 'U' Sound - Kutriyalukarapunariyal): 7

License

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).